

• Les trementinaires. L'art de guarir amb herbes

CARME BOSCH. DIVULGADORA DE TRADICIONS VEGETALS

«L'atracció per les herbes remeieres és ancestral»

Afirma que aquest coneixement, que es transmetia a les cases, s'ha perdut perquè hem deixat de relacionar-nos amb les plantes

M.À.M. | Cassà de la Selva

• – S'estan perdent les tradicions vegetals?

– «L'atracció per les plantes medicinals és una cosa ancestral. Des de fa milers d'anys els homes hem tingut una relació directa amb el món vegetal, està dins el nostre inconscient col·lectiu. És una atracció instintiva. De fet, qualsevol herba que veiem al nostre voltant té propietats medicinals. Totes en tenen, unes més que altres. Estem rodejats de plantes que ens ajuden, però en general hem deixat de relacionar-nos amb elles. Tot i això, hi ha gent que s'hi continua interessant i que busca la manera d'adquirir aquests coneixements tradicionals que abans

s'adquirien a les cases.»

– Com es transmetia aquest coneixement?

– «Era un coneixement femení que es transmetia de mare a filla o d'àvia a néta, en l'àmbit familiar. Això es perd a partir dels anys cinquanta perquè la farmàcia i la medicina arriba a tothom i la gent quan té un petit problema ja no el soluciona a casa, sinó que va al metge de capçalera. Això és lògic, perquè el procés de curació amb les herbes és més lent que no pas amb els antibiòtics i els antiinflamatoris. També hi té a veure el canvi de vida. Tots aquests coneixements tradicionals, mil·lenaris, que es transmetien a les cases, desapareixen

perquè a les noves generacions ja no ens interessa el que ens diuen les nostres mares o àvies, no ho valorem, no ho fem nostre.»

– Hi ha formació reglada sobre aquesta matèria?

– «A les facultats de farmàcia es fa molt poca cosa sobre les herbes. Ara hi ha un petit departament d'etnobotànica, que estudia els usos populars de les plantes. Però aquest no sol ser el camí més freqüent per arribar a aquest món. La gent que treballa amb herbes, herbolaris o gent que té botigues de dietètica, normalment es forma amb formació no reglada, a través de cursos que fa el Gremi d'Herbo-

La Carme Bosch té en el seu pati el seu «rebot» d'herbes particular. /MANEL LLADÓ

laris, escoles naturistes, etc. En altres països és diferent perquè l'etnobotànica és una especialitat, un es pot llicenciar com a etnobotànic.»

– L'ofici d'herbolari també s'està perdent?

– «En queden poquíssims, el que hi ha són botigues de dietètica. Ja no es prenen les herbes per fer infusions, sinó preparats fets amb les plantes que es venen a les botigues de dietètica, juntament amb

«A partir dels anys cinquanta, la gent quan té un petit problema ja no el soluciona a casa, sinó que va al metge»

molts altres productes alimentaris o d'estètica.»

– Les herbes s'han de fer servir seques?

– «No, les herbes s'assequen per emmagatzemar-les, per guardar-ne per quan no n'hi ha. Però és quan són acabades de collir quan tenen més qualitat, amb molt poques excepcions. A casa, quan estem malalts, recullo herbes que tinc per aquí fora. Algunes les he plantat, però altres són herbes que creixen soles. La majoria de vegades soluciono els petits problemes de salut d'aquesta manera, tal com s'havia fet sempre.»